

gjort andet, end hvad jeg var fuldt berettiget til, jeg har Ret til at tage disse Sten, og at det maaske gaar ud over din Kyst, kan jeg virkelig ikke gøre for; du kan jo bygge Bolværker og søge at sikre dig paa enhver Maade. Men jeg faar sandelig ingen Dom for det, og navnlig faar jeg ikke Kongens Foged til at være mig følgagtig. — Denne Uoverensstemmelse i Begrundelsen tillægger jeg imidlertid ikke nogen Betydning, thi jeg anser det for tilstrækkeligt, at det er Staten, det offentlige, der har Bestemmelsen om, hvor og i hvilket Omfang der maa borttages Sten og Grus, ikke alene fra Forstranden, men ogsaa fra Søterritoriet. Og naar altsaa Staten har det i sin Haand, har den det naturlige Hensyn at tage til Borgerne, at den ikke bør tillade noget, som kommer de lovlige Ejendomsbesiddere til Skade der ved Kysten. Det er en fuldstændig tilstrækkelig Begrundelse; man behøver ikke at tage Hensyn til de andre Betragtninger, den ærede Ordfører har fremført. — Som sagt, dette er blot nogle juridiske Betragtninger, hvor jeg tror, at jeg har Ret, men som jeg ikke tillægger nogen videre Betydning. Jeg advarer altsaa, ligesom Udvalget, imod at gaa videre paa den Vej, som man slog ind paa i 1862, thi den har vist sig ikke at føre til andet end Utilfredshed, der er ikke derved opnaaet noget Resultat. Nu kommer man her med en sund og naturlig Tanke og opfordrer Regeringen til at se at faa Sagen ordnet paa den Maade. Saa kunne vi jo til næste eller om ikke næste, saa næstnæste Aar, naar der foreligger et saadant Lovforslag, se, om den Tanke er realiserbar. Men det Fremskridt, som her gøres ved det foreliggende Lovudkast, er ikke af den Betydning, at jeg derfor vil præjudicere Sagens yderligere Udvikling. Det er jo klart, at hvis vi gik hen og vedtog dette Lovforslag, som nu foreligger, vil det være mange Aar, inden vi komme ind paa en bedre Ordning og navnlig vil den lykkelige Tanke, Udvalget har faaet her, være meget langt fra at kunne realiseres, naar vi have faaet en saadan ny Lov.

Ordføreren (Steffensen): Jeg skal over for det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Olesen), der brugte en Vending om, at vi vilde lægge Lovforslaget til Side, bemærke, at det er aldeles ikke rigtigt, vi lægge ikke Lovforslaget til Side, vi anbefale tværtimod Ministeriet at fremme Sagen paa en bedre Maade, end Tilfældet er her. Og jeg ser ikke, at der vil være tabt noget ved det. De Herrer ere jo ikke en

Gang naaede til at stille de Ændringsforslag, som de dog ellers vilde have stillet, og vi vilde derfor alligevel ikke faa noget ud af dette Lovforslag i Aar.

Naar det ærede Medlem dernæst mente, at Grunden til, at Flertallet var kommet ind paa den Tanke, som det har faaet udtrykt i sin Betænkning, var det, der skete nu i afvigte December Maaned, er det ikke rigtigt. Nej, jeg skal gerne sige, hvad Grunden er for mit Vedkommende. Det er den Ufred, der efterhaanden er begyndt at udvikle sig paa Kysterne, og det ikke blot heroppe i Sundet, men ogsaa andre Steder. Det er ikke saa ganske frit for, at man fra Stenfiskernes Side er begyndt at blive noget tilbøjelig til at anvende Haandgribeligheder over for Kystejerne eller deres Hjælper, som ville anholde dem, men paa den anden Side klages der ogsaa fra Stenfiskernes Side over Kystejerne. Disse bruge f. Eks. at holde Skydeøvelser ud over Vandet, naar de andre ville opgrave Grus og Sand, de udkaste Flasker eller lignende, som man skyder efter, og naar Stenfiskerne klage over, at Kuglerne svirre dem om Ørene, sige de paagældende: „Det kan ikke være Tilfældet, saa have I været paa ulovlige Steder; vore Vaaben naa ikke længere, end hvor der er fredet.“ — Endvidere er der fra Stenfiskernes Side blevet klaget over saadanne Chikanerier som dette, at naar de have gaaet og gravet Sten og Sand og Grus paa Steder, hvor de utvivlsomt have Lov til det, har den paagældende Kystejer, naar han var velstillet nok til at gøre et saadant Eksperiment, uden videre sagsøgt dem ved privat Søgmaal, og de have maattet trækkes for Retsbetjenten, hvorved de have haft meget større Ulemper og større Udgifter end den Fortjeneste, de have haft ved at fiske paa hans Kyst. Det er altsaa efterhaanden kommet til, at der kommer Ufred paa Kysten ogsaa i den Forstand, at man begynder at bekrige hinanden fra de to Sider, og dette er meget uheldigt. Det er navnlig af Hensyn dertil, at vi have draget denne Side af Sagen frem, at det bør være det offentlige, der tager sig af den, og at der ogsaa bør være et forsvarligt Tilsyn fra det offentlige Side. — Det ærede Medlem kom ind paa, at der vilde blive Spørgsmaal om en Stab af Embedsmænd, men det ærede Medlem glemte at anføre nogen som helst ny Embedsmand, der vilde blive Tale om. Det behøves nemlig slet ikke. At Landvæsenskommissioner, eller hvem man nu vil, sættes til at ordne Kystfredningen,